

SAGLIERO 11

Бюлетень Салезіянської Місіонерської Анімації

Видання Місіонерського Сектору для Салезіянських спільнот і друзів Салезіянських місій

МІСІОНЕРСЬКИЙ ЗАКЛИК ГЕНЕРАЛЬНОГО НАСТОЯТЕЛЯ

Дорогі Співбрати,
я пишу вам цей лист сьогодні, 8 грудня 2016, через 175 років після народження Салезіянської Ораторії, коли, як розповідає сам Отець Боско, він помолився *Богородице Діво* з Бартоломео Гареллі. Я роблю це з чіткою метою. Це найбільш сприятливий день для того, щоб кинути місіонерський заклик “ad gentes” всім нашим Провінціям і всім тим Співбратам, які відчують, що покликані Богом жити салезіянським покликанням у цей особливий спосіб: готові бути салезіянами місіонерами “ad gentes, ad exteros, ad vitam”. Мій заклик—це голос, який має пролунати у всіх салезіянських Провінціях і осередках, щоб посприяти щирим відповідям.

Основна причина цього заклику має потрійний характер:

Євангелізаційна місія у світі вимагає від нас, Салезіян Отця Боско, йти далі, ще більше відкритися на те, щоб відповісти на численні прохання, які постійно надходять від Церкви і стосуються місії євангелізації в різних куточках світу серед численних народів.

У Конгрегації є такі місця, де нам складно продовжувати діяльність, оскільки в деяких країнах п’яти континентів **бракує салезіян**, які могли б запропонувати своє служіння, натомість в інших місцях апостольські сили набагато значніші. Я по-особливому думаю про молодь, яка чекає на нас в контексті Проекту Європа, на Близькому Сході, в країнах, де переважають мусульмани, на островах Океанії, у Південному Судані, Монголії, Сибіру, Камбоджі, Малайзії, як і серед міграційної молоді американського континенту та багатьох інших місцях!

Третя причина пов’язана з місіонерським запалом Отця Боско. Після великого місіонерського виклику Аргентин (1875) і очікування відповідної миті для вирушення в Патагонію, здавалося, що Отець Боско—так стверджують деякі його наступники—жив лише для місій... Отець Альбера писав: “Місії були серцем його серця і здавалося, що він жив лише ними... Він так захоплено розповідав про них, що всі дивувалися його надзвичайному запалу до душ”.

Отець Боско у листі 1880 року до Папи Лева XIII пише: “Зовнішні місії завжди були мрією Салезіянського Згромадження”.

*Отець Боско мріяв про Згромадження,
яке б виходило на околиці!*

Під час моїх подорожей цього року, які дозволили мені відвідати 44 Провінції, я часто наголошував, що ми повинні роздумати над тим, що якби Отець Боско вирішив обмежити виховно-душпастирську сферу діяльності лише бідними хлопцями Італії – що було б цілком зрозуміло, адже тодішня Італія потребувала його салезіян – і не мав би особливого запалу та місіонерського бачення, яким керувався, то сьогодні Салезіянська Конгрегація була б маленьким згуртованим згуртованим, яке працювало б лише в одній країні. Саме місіонерська ревність нашого Батька надала нашій Конгрегації міжнародний статус у Церкві та світі.

Дорогі Співбрати, саме через ці причини я звертаюся до вас з цим закликом і прошу вашої щедрої згоди. Передусім, я прошу про неї у тих Співбратів, які відчувають це особливе Боже покликання. Також мені потрібна згода Провінцій, Настоятелів спільнот і, особливо, Провінційних Настоятелів, щоб вони не погасили місіонерський запал молодих братів, обмежуючись інтересами власної Провінції. Ми не можемо забути про наші початки і нашу харизматичну ідентичність.

Ви чудово знаєте, як ми діємо у таких випадках. Щойно до Генерального Настоятеля надходить звернення, лист чи електронне повідомлення від Співбрата з таким бажанням, Відділ Місій одразу ж розпочинає спокійний, серйозний і глибокий аналіз з цим Співбратом і його Настоятелями. Все це згодом представляється Генеральному Настоятелю. Часто цей аналіз підтверджує гідність кандидата, деколи – ні. у будь-якому випадку ми керуємося благом осіб і місій.

Такий мій залик, дорогі Співбрати.

Я прошу вас молитися у цьому наміренні на рівні всього Згуртовання. Дуже багато осіб в різних куточках світу дотепер не почули Євангельську вістку. Багато молодих осіб потребують друга, брата, батька, якими могли би стати Салезіяни, яких вони зустрінуть.

Нехай Пресвята Богородиця Помічниця християн благословить цю готовність, а Отець Боско нехай продовжує супроводжувати нас у нашій справі, яка полягає в тому, щоб бути справжніми учнями місіонерами.

З братською любов'ю

о. Анхель Фернандес А., СДБ

Генеральний Настоятель

Свідчення салезіянської місіонерської святості

Отець П'єрлуїджі Камероні, СДБ,
Генеральний Постулятор в справах канонізації святих

Блажена Лаура Вікунья (1891-1904) посвятила свою юне життя за навернення мами. Серед постанов Першого Причастя вона пише: "Постановляю зробити все можливе, щоб виправити зло, яке щодня чинять Вам, Господи, люди, особливо члени моєї родини; мій Боже, дайте мені жити в любові, у смертвенні та жертві".

Салезіянське Місійне Намірення

За Салезіян

Щоб вони завжди й скрізь були людьми Церкви та єдності.

Повне церковне сопричастя є тим, що сам Христос висловив словами: "Як ти, Отче, в мені, а я в тобі, щоб і вони були в нас об'єднані" (Йо. 17,21). Першим кроком сповнення цього палкого прагнення Христа є, передусім, молитва. За нею слідуватиме братерська любов, яка, як каже Папа Франциск, концентрує всіма силами всіх вірних, всіх Божих синів і дочок. Присутність у 132 країнах вже сама по собі є величезною церковною відповідальністю в сфері єкуменізму: сини Отця Боско покликані стати пророками і вчителями єдності, що можливо, перш за все, завдяки особистому прикладу.

